

ACESTA
ESTE
TRUPUL
MEU

LIVIU
SURUGIU

CEL MAI BUN
ROMÂN

2015

CEL MAI BUN
ROMÂN

2016

CEL MAI BUN
VOLUM DE
POVESTIRI

2016

LIVIU SURUGIU

ACESTA
ESTE
TRUPUL
MEU

Tracus Arte

2016

Cuprins

Acesta este trupul meu	5
O chestiune de educație	51
Întâlnirea	63
Înainte de învierii	122
144	131

Acesta este trupul meu

(nuvelă având la bază povestirea omonimă
– premiul I, Atlantykron 2016)

Vom evada la noapte, în timpul zborului. Am stabilit cele mai mici detalii, în ciuda zidurilor care ne despart.

Ne-au studiat și au făcut experimente pe noi, iar când au ajuns la limita torturii, ne-au prelevat țesuturi vii și au continuat cu ele. Au electrocutat fragmentele extrase, le-au otrăvit, ars și iradiat, fără să știe că trupurile noastre simțeau mai departe durerea. În timp ce ei voiau să afle cine suntem, noi înșine am aflat.

Iar la noapte, toți patru vom fi duși în altă parte.

Știi ceea ce voi face, ca și cum s-ar fi întâmplat deja. Voi sări din elicopter de la trei sute de yarzi, și voi plonja direct în Clear Lake. Voi înota o milă pe sub apă, printre razele proiectoarelor și sulile gloanțelor, înapoi spre docul Kemah. Vor trage sute, consemnând asta ca făcând parte din experiment – dar orice glonț mă va lovi, nu îmi va face nici un rău.

Apoi voi ieși din apă direct în fața Centrului Johnson. Căinii vor fugi, panourile se vor ridica, curentul se va opri. Voi trece de toți gardienii de la Hala 19, printre ei sau prin ei. Și voi urca la

ultimul nivel, da, și voi sparge toate ușile, da, și voi desface sicriul în care o țin, da, și îi voi pune mâna deasupra frunții, da, și sub mâna mea, brusc, ochii ei mari și frumoși se vor deschide.

Cu cinci ani în urmă

Vestea despre iminenta mea dispariție de pe fața Pământului nu m-a luat prin surprindere, în ciuda faptului că de zece ani nu mi-o mai imaginam. Cu o clipă mai devreme priveam urmele de ruj lăsate pe icoana Sfântului Andrei: Isabel fusese în biserică, la Euharistie. O secundă mai târziu, l-am auzit:

— Bună ziua, padre Andrew.

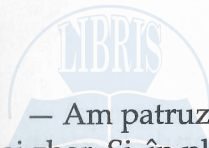
Din intrarea în pronaos, umbra unui bărbat se alungise până lângă reverenda mea. Nu-l mai văzusem până atunci prin oraș și cu atât mai puțin în biserică. Într-o așezare cu două mii de locuitori precum Kirbyville, toată lumea cunoaște pe toată lumea, iar eu eram *primul* și *ultimul* pentru mulți dintre ei.

— Sfânta Liturghie s-a încheiat, am zis.

Străinul nu m-a băgat în seamă. A privit icoanele cu interesul unuia ajuns din întâmplare într-un muzeu, apoi a rostit:

— *Nomen est omen.*

Încremenisem. Nu mai auzisem acele cuvinte de la terminarea stagiului. Știam că, atunci când cineva va veni și le va rosti, va trebui să mă întorc la JSC. Erau cuvintele *mele*, cele care doar pe mine mă chemau.

— Am patruzeci de ani. Sunt prea bătrân ca să mai zbor. Și, în plus, am ales să fiu preot.

— Cine altul mai potrivit spre a fi trimis în ceruri ca emisar?! a zis bărbatul. Directorul știe de ce te-a ales, padre Andrew.

În după-amiaza aceea am refuzat să merg. În cele din urmă, Directorul NASA m-a înțeles. Nu puteam să-i fac lui Isabel asta. Urma să ne căsătorim. Și ne iubeam foarte mult. Dumnezeu, în care, până atunci, nici nu știusem dacă să am încredere, îmi dăruise, în sfârșit, fericirea. Iar ei nu aveau nici un drept să mi-o ia. M-au înțeles și m-au lăsat la vatră în continuare.

Până în martie, când m-au chemat din nou la Clear Lake.

Clear Lake, Houston, Texas, Centrul Spațial Johnson, baza în care echipa de astronauți a Statelor Unite locuia și se antrena.

— Domnule Andrew Spivak! a rostit funcționarul pe un ton mai puțin ironic decât în urmă cu o lună.

Nu mă așteptasem să dau peste el. Fără pălărie avea un chip și mai antipatic, cu păr des, scurt și ciudat de incolor.

— Statul american a investit în pregătirea dumitale.

M-am abținut să-l întreb cât investise în pregătirea lui. În schimb, am pus cecul pe masă.

— Nu cred că acoperă doi ani de pregătire, dar e tot ce am putut economisi într-un deceniu. Voi plăti până la sfârșitul vieții. Vă rog, lăsați-mă să-mi duc această viață așa cum vreau eu.

A privit cecul:

— Vă previn, a rostit tăios, statul american...

— Când spuneți statul american vă referiți la NASA? De curiozitate.

— V-au fost încredințate *secrete*.

— Să nu vă imaginați că erau prea mari. Nimic despre rachete nucleare sau liste cu agenți. Ascultați-mă..., și pentru o clipă am încercat să-mi reamintesc cum îl cheamă, apoi mi-am dat seama că nu se recomandase în nici un fel. Data trecută am vorbit la telefon cu Directorul NASA.

— Directorul nu este disponibil. Dumneavoastră însă, mai puteți fi: fereastra optimă de zbor va începe să se deschidă peste trei luni.

Am râs forțat:

— Și ați vrea să-mi intru în formă în trei luni? Nu știu nici dacă mai intru în uniformă.

A împins cecul înapoi, cu dosul palmei, parcă temându-se să nu-și lase amprentele pe el.

— Statul american vă va face una nouă.

Trebuia să recunosc, eram impresionat.

— Sunt convins că aveți de unde alege. Ce vă determină să mă vreți tocmai pe mine?

Bărbatul s-a aplecat peste birou și a rostit apăsător:

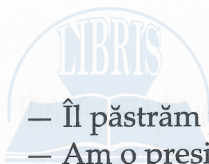
— Încăpățânarea ta.

Am ieșit afară ca dintr-o cameră de decompresie. Ceva continua să-mi scape, dar era încă prea devreme pentru a bănuî ce anume.

Isabel mă aștepta nemișcată în mașină.

— Deci?

Am scos cecul:

- Îl păstrăm pentru nuntă.
- Am o presimțire rea, Andrew.
- De aceea nu plec.

A zâmbit:

- N-o faci pentru că mă iubești.

M-a întrebat ce a zis Directorul și i-am răspuns că era deja convins, fiindcă aflase despre ochii ei albaștri cu stelute aurii. Isabel a râs și a vrut să știe dacă folosiseră un telescop pentru asta. I-am confirmat, ba chiar se părea că descoperiseră două universuri paralele în irișii ei.

Am plecat râzând din parcare a sediului NASA, fără să bănuim umbra care vălurea, neștiută, în spatele unei perdele de la ultimul etaj. Eram prea grăbiți să ajungem la a doua audiență din ziua aceea.

Nu știu în cât timp am făcut cele optzeci de mile până în Beaumont. Pentru noi, ca de fiecare dată când eram împreună, a durat prea puțin. Eu îi spuneam că e o stea, ea îmi răspundea că sunt aerul ei, eu o rugam să devină o stea căzătoare, ea mă avertiza că fără mine nu putea respira, eu îi promiteam că-i voi încetini căderea, ea îmi șoptea că se înfierbântă și se topește și se transformă în ființa pe care o doream.

Sediul Diocezei Catolice era pe strada Archie, la numărul 710. Convenisem cu Isabel să mă aștepte într-un *Subway* pe Park Street, o sută de yarzi mai încolo. Nu trebuia decât să intru în eparhie la ora stabilită, dar eram îngrozitor de emoționat.

— Recapitulăm, a zâmbit Isabel în vreme ce îmi aranja gulerul scrobit. Intri în clădire, arăți

sigiliul portarului și urci la etaj. Acolo te vei adresa Secretarului și îi vei spune...

— Sunt Andrew Spivak și am audiență la venerabilul Reverend, episcopul Torashima.

— În ce problemă? m-a cercetat Secretarul cu ochii săi neobișnuit de verzi și mari.

Am clipit, mirat că avusesem curaj să ajung până acolo. O clipă am fost tentat să-l întreb dacă ochii săi contaseră în obținerea acelei sinecuri atât de râvnite. Mi-am băgat mâna în buzunar. Pentru orice eventualitate, aveam cecul la mine.

— Demisie clericală.

Și-a privit o clipă degetele, parcă surprins că nu vede o secure sub ele, apoi s-a ridicat de la birou. Mi-a făcut semn să pășesc mai în față.

— Așteptați în *acest loc*, și a dispărut în întunericul din spatele unei uși masive.

Am crezut că nu auzisem bine, dar altă explicație în afară de aceea că nu funcționau toate camerele de supraveghere, nu am găsit. În câteva minute m-au chemat în cabinet.

Episcopul Torashima, un bărbat în vârstă, cu pielea fardată în alb și trăsături asiatice, și-a ridicat trupul slab din jilț. M-a nedumerit faptul că se ridica în picioare, era prima oară când mă vedea.

— Padre Spivak.

Secretarul m-a fixat o clipă cu privirea lui verde și nemulțumită, apoi a ieșit.

Pe măsură ce mă acomodam cu semiîntunericul, marginile cabinetului păreau că se dilată, ca o inimă aflată într-o diastolă prelungă. Lumina din jur își mărea încet haloul, o parte venind dinspre

fereastra acoperită cu o draperie grea, o parte dinspre un candelabru în formă de planetariu rudimentar a cărui ultimă planetă era Saturn.

— Un ceai? mi-a făcut semn episcopul să iau loc.

S-a așezat alături, de aceeași parte a biroului, pe un scaun la fel de incomod.

— Vi s-a întâmplat vreodată să uitați ceva și să vă întoarceți exact în același loc spre a vă reaminti?

Am încuviințat, deși nu de aceea mă întor-sesem acolo.

— Când lumea va trece din nou prin *același loc*, padre Andrew, ne vom reaminti totul.

— Soția mea mă așteaptă afară.

M-am bâlbâit.

— Vreau să spun... viitoarea mea soție.

Reverendul Torashima și-a turnat puțin ceai dintr-un ibric de bronz într-o ceașcă neagră pe care a dus-o încet la gură. A mirosit-o, moment în care chipul i s-a destins, apoi a lăsat-o la loc pe măsuță, fără să bea.

— Persoanele care servesc în Sfânta Biserică nu au dreptul de a se căsători și a avea familie. Nu am pierdut până acum nici un prelat pe canonul 1087, padre Spivak. Întoarcerea în laic vă este cu desăvârșire interzisă. Ați fost inițiat în cunoașterea Sfintelor Taine.

— Mi s-a mai spus ceva de același fel mai devreme.

— Știm.

Am tresărit. Zvonurile despre implicarea Vaticanului în cercetările NASA fuseseră tot mai numeroase în ultimul timp. Un documentar acuza

Agencia Spațială de inducere în eroare a Romei, de dragul fondurilor pe care Congresul nu le mai alocă.

— E o onoare pentru Biserică participarea, pentru prima oară, la o expediție cerească, a adăugat el.

N-am vrut să fiu nepoliticos.

— Azi demisionez de două ori, Eminența-Voastră.

— Padre Spivak, demisia clericală e un mit. Doar dacă...

— Voi păcătui, am spus. Cu viitoarea mea soție, apoi voi reveni spre a-mi lăsa aici demisia.

— Nici atunci nu o vom primi. *Nemo ex suo delicto meliorem suam conditionem facere potest. Nimeni nu poate să-și facă o condiție mai bună din propriul delict.* Iar dacă veți arunca veșmintele preoțești... După cum bine știți, padre Spivak, cei rânduți în cler, atunci când se leapădă de slujire, anatema vor primi.

Mi-am plecat privirile, nu voiam să par disprețuitor. Nici nu eram, doar că aveam prea multă încredere în mine.

— Atunci nu-mi rămâne decât să sper că Dumnezeu, după ce va fi încunoștiințat pe această cale, va judeca bine lucrurile și mă va ierta.

— Nu sperați, a spus episcopul încruntându-se. Dumnezeu este crud și neîndurător.

L-am privit uluit. Nu spusese *uneori* sau *din când în când*, nici măcar *adesea*. Rostise pur și simplu *este*, iar mie tocmai asta mi se părea, în acel moment, o afirmație plină de neadevăr. Încă nu aveam nici un motiv să îi dau dreptate.